

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci

žalobce: J. T.
zastoupený advokátem Mgr. Janem Bičíštěm
sídlem Václavské náměstí 2132/47, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Obecní úřad Červená Voda
sídlem Červená Voda 268, 561 61

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Obecního úřadu Červená Voda ze dne 1. 4. 2024, č. j. OUCV/1422/2024/OOS,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byly podle ust. § 8 odst. 2 a ust. § 11 odst. 1 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, v platném znění (dále jen „zákon o právu shromažďovacím“ nebo „zákon č. 84/1990 Sb.“) stanoveny podmínky pro konání shromáždění, jehož ohlášení bylo doručeno Obecnímu úřadu Červená Voda dne 26. 3. 2024

žalobcem jako jeho svolavatelem, které se má konat dne 27. 4. 2024 od 9:30 do 18:00 hod jako pochod osob na trase X po veřejné komunikaci č. XA, směrem blíže specifikovaným v tomto rozhodnutí za účelem „*demonstrace za vyjádření nesouhlasu s uspořádáním motoristické akce bez omezení rychlosti v obcích a lesích bez řádného zajištění bezpečnosti, v rozporu se zákonem, za ochranu přírody, před nežádoucími vlivy motorismu*“, a to tak, že „*místo konání oznámeného shromáždění se z důvodu kolize se sportovní akcí mění a oznámené shromáždění se tak uskuteční na pozemcích ve výlučném vlastnictví obce Červená Voda parc. č. 2531/15 (ostatní plocha) o výměře 528 m², parc. č. 22/11 (zahrada) o výměře 530 m², parc. č. 2531/17 (ostatní plocha) o výměře 99 m² a parc. č. 2531/18 (ostatní plocha) o výměře 216 m², všechny zapsané na LV 10001 v k. ú. Červená Voda, s tím, že účastníci jsou v rámci konání oznámeného shromáždění povinni dodržovat zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Účastníci shromáždění (včetně svolavatele/pořadatele) nebudou vstupovat na vozovku, ani se zdržovat ve vozovce, a to po celé trase konaného shromáždění.*“. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem.

2. Žalobce napadl žalobu z důvodu nedodržení zákonných důvodů pro vydání rozhodnutí, rozhodnutí bylo vydáno na základě skutkového stavu, který k datu vydání žalovaného rozhodnutí neexistoval, dále namítl systémovou podjatost tajemnice žalovaného, uvedl námítky nedostatečného přezkoumatelného odůvodnění údajné kolize shromáždění a sportovní akce, kdy chyběla absence testu proporcionality. V žalobě poté tyto žalobní body odůvodnil, kdy uvedl, že žalované rozhodnutí zasahuje do základních práv a svobod, zaručených Listinou základních práv a svobod, a to zejména do práva pokojně se shromažďovat a do svobody pohybu, bylo dotčeno jeho právo rovnosti před zákonem v souvislosti s protěžováním pořadatele sportovní akce. V části III. poté uvedl argumentaci k jednotlivým žalobním bodům, kdy podle jeho názoru nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 8 odst. 2 zákona č. 84/1990 Sb., (dále v textu i jako „*cit. zákon*“). Žalobce namítl, že žalovaný použil nepřiměřeně extenzivní výklad právní úpravy, jehož důsledkem je omezování či přímo odnímání ústavně garantovaných práv, jestliže se nějaká akce bude či nebude konat v souběhu s ohlášeným veřejným shromážděním, musí se posoudit individuálně, podle toho, v jakém okamžiku se posuzování vede a jaké jsou v té chvíli skutkové a právní okolnosti. Žalobce tedy vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného, podle něhož je nutné k řádně ohlášeným akcím a oznámeným shromážděním vždy přistupovat tak, že k jejich uskutečnění v ohlášeném termínu skutečně dojde. Dále namítl, že bylo zneužito právo pořadatelem akce, kdy ten nezajistil vydání nějakého opatření obecné povahy, to však ještě nebylo vydáno. Pořadatel zneužívá právo, tedy maximálně oddaluje okamžik vydání potřebného opatření obecné povahy. Právo bylo zneužito ze strany silničního úřadu a samospráv. Žalované rozhodnutí je nezákonné pro rozpor s právní úpravou, žalobce poukázal na legitimní očekávání uživatelů veřejných komunikací, že se nedostanou ke svým nemovitostem, a že nebudou šetřena jejich práva, a že případné omezení jim nebude oznámeno v dostatečném předstihu ponechávajícím prostor jak na přizpůsobení vlastní situace, tak na ústavou garantovaný soudní přezkum vydaného omezení. Dále namítl „*přisvojení pravomoci jiného úřadu*“, když poukázal na skutečnost, že souhlas zastupitelstva Města X nebyl v minulosti vyžadován. Dále k tomu uvedl, že k tomu, aby se akce mohla konat, je nezbytné, aby byla získána taková zákonná povolení, zejména pak povolení vydávaná silničním úřadem. Samospráva, tj. zastupitelstvo Města X při vyslovení souhlasu

s konáním akce předjímalo rozhodnutí, zda se akce bude či nebude konat, tím si přisvojilo pravomoc silničního úřadu. Žalovaný vycházel pouze ze spekulace o konání akce a omezení provozu na veřejné komunikaci. Žalované rozhodnutí je nezákonné, když je založeno na nezákonném postupu jiného orgánu. Dále namítl, že nebyly dány zákonné předpoklady pro vydání žalovaného rozhodnutí a namítl nepřiměřenost jeho rozsahu a povahy. Opětovně namítl, že nebylo vydáno opatření obecné povahy, nebyly dány podmínky pro vydání žalovaného rozhodnutí. Žalované rozhodnutí se nezabývalo jednou ze tří možností, tj. ze tří možností konání uvedené sportovní akce, tj. že se nebude vůbec konat, že se bude konat bez vydání opatření obecné povahy za platnosti pravidel silničního provozu, anebo že se bude konat při platnosti takového opatření obecné povahy, které *„uspokojuje – vypořádá konflikt mezi právem na svobodu pohybu a právem na ochranu života, zdraví a majetku, a pořádáním akce, která svým charakterem vyžaduje omezení či úplné uzavření veřejné komunikace XB a XA“*. Žalovanému *„nepřísluší“* úvaha, která byla obsažena v žalovaném rozhodnutí, tj. že pokud by se účastníci oznámeného shromáždění zároveň pohybovali na trase rychlostních zkoušek, tak by se v žádném případě sportovní akce nemohla konat, to zcela logicky především z bezpečnostních důvodů. Otázku, v jakém rozsahu a zda vůbec bude provoz na veřejné komunikaci upraven, však řeší příslušný silniční úřad, kterým není žalovaný. Žalované rozhodnutí je nezákonné proto, že je založeno na konstatování výchozího skutkového stavu, který je nezákonný, nesmí tedy nastat a nemůže tedy být východiskem pro další rozhodování, když žalovaný předpokládá, že komunikace XB a XA budou uzavřeny takovým způsobem, že po nich a k nim přiléhajícím nemovitostem nebude možný ani pohyb těch účastníků silničního provozu, kteří je potřebují pro konzumaci svého práva na svobodu pohybu, z toho pak dovozuje, že v takovém stavu by se po komunikaci nemohli pohybovat ani účastníci ohlášeného veřejného shromáždění, to je však stav nezákonný, tato práva nemohou být nikomu odebrána. Žalovaný nebyl nucen žalované rozhodnutí vydat, mohl vyčkat v rámci lhůty podle § 11 odst. 1 cit. zákona. Opětovně poukázal na nutnost vydání opatření obecné povahy, respektive na souvislost tohoto opatření obecné povahy s danou věcí. Žalobce pak namítl, že nebylo možné aplikovat ustanovení § 8 odst. 1 cit. zákona, které nemíří na řešení kolize dvou akcí, ale pouze na kolize samotného ohlášeného shromáždění s místními podmínkami nebo veřejným pořádkem. Dále namítl, že absentuje zjištění prokázání neexistence dohody dle § 8 odst. 2 cit. zákona. Žalobce tvrdí, že *„nevidí žádnou kolizi“*, k žádné kolizi nemůže dojít, proto nelze dost uzavřít, že se nedohodl s protistranou o něčem, o čem neví. Dále namítl, že snaha o využití postupu dle § 8 odst. 1 cit. zákona byla ze strany žalovaného zcela formální, ustanovení § 8 odst. 2 cit. zákona bylo aplikováno extrémně extenzivním způsobem. Uvedl, že vymezení podmínek je zmatečné, když žalovaný pouze určil pozemky dle parc. čísel, žalovaný neuvedl, jak se mají účastníci po těchto pozemcích pohybovat. V další části žaloby (kterou opětovně jako v předchozí části označil bodem III.) namítl systémovou podjatost, uvedl, že žalované rozhodnutí bylo vydáno neoprávněnou osobou a uvedl své úvahy o případné nicotnosti žalovaného rozhodnutí. Zde namítl, že tajemnice E. K. si *„bez jakékoli zdůvodnění proč v dané věci nerozhodovala vedoucí příslušného odboru či některý ze zaměstnanců tohoto odboru, do jehož pravomoci tato věc spadá, přisvojila rozhodování ve věci svolavatele“*. Její postup svědčí o enormním zájmu na splnění politického zadání, kdy vyhlášku, kterou bylo vyhlášeno žalované rozhodnutí, osobně podepsala a vyvěsila večer o státním svátku po prodlouženém víkendu. Žalobce odkázal i na judikaturu NSS, který se systémovou podjatostí zabýval (rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2023, č.

j. 6 As 52/2023-127). Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval podstatné okolnosti dané věci, uvedl argumentaci ztotožňující se s obsahem žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podle rozsudku NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 (srov. též rozsudek NSS ze dne 28.5.2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13) *„povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Námitku lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím – minimálně implicitně – námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto požadavek by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13, dostupný na www.nssoud.cz). Akceptována je odpověď implicitní i Ústavním soudem (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Obdobně se k této otázce staví i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012–50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013–30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013–50, bod 17). Skutečnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práva na spravedlivý proces. Toto právo nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).“*
6. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13). Soud není povinen výslovně reagovat na každé tvrzení obsažené v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19 a ze dne 6.6.2019, č.j. 7 As 185/2018-37, bod 9).

7. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

8. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za

situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6.4.2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlou žalobu zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud ...“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [náleze Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

9. Navíc v této souvislosti je třeba uvést, že je nadbytečné zabývat námitkami účastníků, které nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí soudu (srov. - mutatis mutandis - náleze Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24).
10. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
11. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
12. Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10.11.2020, sp.zn. III.ÚS

1889/20, „úkolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“

13. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

14. Krajský soud k věci dále uvádí následující závěry.
15. Mezi účastníky nejsou sporné a ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti.
16. Žalobce jako svolatel shromáždění podle cit. zákona ohlásil žalovanému dne 26. 3. 2024 prostřednictvím datové schránky shromáždění jako pochod osob na trase X po veřejných komunikacích číslo XA a XB blíže specifikovanými směry uvedenými v žalovaném rozhodnutí za účelem „demonstrace za vyjádření nesouhlasu s pořádáním motoristické akce bez omezení rychlosti v obcích a lesích, bez řádného zajištění bezpečnosti, v rozporu se zákonem, za ochranu přírody před nežádoucími vlivy motorismu“. V oznámení

ohlášení tohoto shromáždění, které by se mělo konat jako pochod osob po uvedených komunikacích, žalobce uvedl, že místo a čas svolaného veřejného shromáždění bylo zvoleno v návaznosti na předpokládané konání automobilové sportovní akce – II. Rallye Králíky 26.-27. 4. 2024, proto místa a změna času by zmařila účel tohoto shromáždění a akce se má konat proto, aby vyjádřený nesouhlas byl zřejmý těm osobám, které se budou ve stejnou dobu účastnit akce jako závodníci, pořadatelé nebo diváci. Dále uvedl, že účastníci shromáždění se budou pohybovat po veřejné komunikaci jako chodci při dodržení pravidel silničního provozu. Rovněž uvedl, že pořádání veřejného shromáždění nebude bránit běžnému užívání veřejných komunikací, že k datu podání oznámení není účinné a neexistuje žádné opatření obecné povahy bránící užívání komunikací uvedených v oznámení. Žalovaný žalobci připsal ze dne 28. 3. 2024 žalobci navrhl ke konání uvedeného shromáždění alternativní místo konání, které by bylo situováno na pozemky ve výlučném vlastnictví žalovaného, což odůvodnil mimo jiné tím, že uvedená sportovní akce byla ohlášena úřadu podáním dne 18. 11. 2023, přičemž oznámené shromáždění se má konat ve stejném čase na stejné trase, kde je nahlášen průběh rychlostních zkoušek uvedené sportovní akce a „proto z logiky věci vyplývá, že z důvodu zajištění bezpečnosti není možné, aby se obě akce za těchto podmínek konaly na této trase současně“.

17. Žalobce s tímto návrhem podáním ze dne 28. 3. 2024 nesouhlasil s tím, že nemá k dispozici veškeré potřebné podklady týkající se uvedené sportovní akce a že úvaha žalovaného výše uvedená, obsažená v jeho přípisu ze dne 28. 3. 2024, není podložena žádným srozumitelným vysvětlením, poukázal na to, že účastníci veřejného shromáždění se budou na veřejné komunikaci chovat jako účastníci silničního provozu, uvedl, že žádné opatření obecné povahy upravující provoz na veřejné komunikaci dosud nebylo vydáno. Dále zde uvedl další argumentaci týkající se postupu žalovaného podle citovaného zákona, uvedl podrobné důvody i pro konání shromáždění (mimo jiné, že smyslem konat takové shromáždění je, kde se protistrana nachází, že to je právě předpokládané místo příznivců rallye a že volba a čas shromáždění není motivována akcí znemožnit). V této souvislosti opětovně poukázal, že dosud nebylo žádné opatření obecné povahy omezující provoz na uvedených komunikacích vydáno.
18. Žalovaný poté vydal žalované rozhodnutí, v němž pro konání akce stanovil podmínky, jimiž změnil z důvodu kolize shromáždění s uvedenou sportovní akcí místo konání oznámeného shromáždění tak, že toto se uskuteční na pozemcích ve výlučném vlastnictví obce Červená Voda uvedených ve výroku I. žalovaného rozhodnutí s tím, že účastníci shromáždění budou povinni respektovat zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a ve výroku II. pak stanovil podmínku, že účastníci shromáždění včetně žalobce nebudou vstupovat na vozovku, ani se zdržovat ve vozovce, a to po celé trase konaného shromáždění.
19. Jak vyplývá ze správního spisu, z žalovaného rozhodnutí a žalobce to ani v žalobě nezpochybnil, dne 14. 2. 2024 byla žalovanému doručena žádost Podorlického autoklubu z. s. o. o povolení automobilové soutěže, která se má uskutečnit ve dnech 26. 4. 2024 – 27. 4. 2024 s tím, že uvažovaná doba uzavírek dotčených komunikací je plánována na den 27. 4. 2024 od 6:00 hod. do 21:00 hod. Usnesením rady obce Červená Voda ze dne 19. 2. 2024 byl vysloven souhlas s touto žádostí, resp. byl udělen souhlas se stanovením přechodné úpravy provozu na silnicích Podorlickému autoklubu z. s. k. pořádání uvedené soutěže (II. Rallye

Králíky 26 – 27. 4. 2024 v termínu 26. 4. – 27. 4. 2024 a zároveň byl vysloven souhlas s vydáním rozhodnutím o povolení zvláštního užívání silnice I., II. nebo III. Podorlického klubu z. s. k. k pořádání uvedené soutěže na uzavřené trati). Oznámení žalobce o konání uvedeného shromáždění bylo doručeno žalovanému dne 26. 3. 2024.

20. Podle ust. § 1 odst. 1 cit. zákona, každý má právo pokojně se shromažďovat.
21. Podle ust. § 1 odst. 2 cit. zákona výkon tohoto práva slouží k využívání svobody projevu a další ústavních práv a svobod, k výměně informací a názorů a k účasti na řešení veřejných a jiných společenských záležitostí, vyjádření postojů a stanovisek. Na shromáždění ve smyslu tohoto zákona se považují též průvody slouží-li k účelu uvedenému ve větě první.
22. Podle ust. § 1 odst. 3 zákona ke shromáždění není třeba předchozího povolení orgánu veřejné moci.
23. Podle ust. § 5 odst. 1 cit. zákona svolavatel je povinen shromáždění oznámit úřadu tak, aby Úřad obdržel oznámení alespoň 5 dní předem.
24. Podle ust. § 8 odst. 1 cit. zákona úřad může s ohledem na místní podmínky nebo na veřejný pořádek navrhnout svolavateli, aby se konalo na jiném nebo v jinou dobu. Podle ust. § 8 odst. 2 cit. zákona Úřad může v nezbytných případech pro účely ochrany veřejného pořádku nebo práv a svobod jiným rozhodnutím stanovit podmínky konání shromáždění. Úřad může stanovit podmínky pro konání shromáždění zejména tehdy, má-li se na stejném místě a ve stejnou dobu konat jiné shromáždění nebo veřejnosti přístupný kulturní, sportovní nebo jiný společenský podnik (dále jen „veřejnosti přístupný podnik“) a mezi svolavatelem nebo mezi svolavatelem a osobou pořádající veřejnosti přístupný podnik nedošlo k dohodě o úpravě doby nebo místa konání shromáždění nebo veřejnosti přístupného podniku.
25. Podle ust. § 10 odst. 1 cit. zákona úřad, jemuž bylo shromáždění oznámeno, je zakáže, jestliže by účel shromáždění směřoval k výzvě:
 - a) popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva osob pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení nebo k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti z těchto důvodů
 - b) dopouštět se násilí nebo hrubé neslušnosti
 - c) jinak porušovat ústavu a zákony
- Podle ust. § 10 odst. 2 cit. zákona úřad shromáždění zakáže též tehdy, jestliže
 - d) má se konat na místě, kde by účastníkům hrozilo závažné nebezpečí pro jejich zdraví
 - e) na stejném místě a ve stejnou dobu se má podle dříve doručeného oznámení konat jiné shromáždění, mezi svolavatelem nedošlo k dohodě o úpravě doby nebo místa jeho konání a stanovení podmínek podle § 8 odst. 2 by bylo zjevně neúčelné; nelze-li určit, které oznámení bylo doručeno dříve, a rozhoduje se za účasti zástupců svolavatelů hlasováním.
26. Podle ust. § 10 odst. 3 cit. zákona úřad může shromáždění zakázat, má-li být konáno v místě, kde by nutné omezení dopravy a zásobování bylo v závažném rozporu se zájmy

obyvatelstva, lze-li bez přiměřených obtíží konat shromáždění jinde aniž by se tím zmařil oznámený účel shromáždění.

27. Podle ust. § 2 s.ř.s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, ve kterých tak stanoví tento zákon.
28. Podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v přecházejících řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
29. Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí v dané věci, byly jím stanoveny podmínky pro konání shromáždění, které ohlásil žalobce žalovanému, jenž se má konat jako pochod osob po veřejné komunikaci číslo XA a číslo XB na trase X za účelem demonstrace za „*vyjádření nesouhlasu s pořádáním motoristické akce bez omezení rychlosti v obcích a lesích bez řádného zajištění bezpečnosti, v rozporu se zákonem, za ochranu přírody před nežádoucími vlivy motorismu.*“ Předmětem stanovení těchto podmínek dle § 8 odst. 2 cit. zákona byla jediná změna, a to změna v místě konání oznámeného shromáždění, a to s důvodu kolize se sportovní akcí II. Rallye Králíky 26.- 27. 4. 2024 (dále jen „sportovní akce“), přičemž žalovaný vycházel z žádosti pořadatele uvedené sportovní akce doručené dne 14. 2. 2024 žalovanému, ze které vyplývá, že uvažovaná doba uzavírek dotčených komunikací na níž má být realizováno i uvedené shromáždění, je stejný den, tj. 27. 4. 2024 od 6.00 hod do 21:00 hod. Zároveň žalovaný vycházel z usnesení Rady obce Červená voda ze dne 19. 2. 2024, v níž byl vysloven souhlas s touto žádostí a byl vysloven souhlas se stanovením přechodné úpravy provozu na silnicích pořadatelé soutěže a byl vysloven souhlas s vydáním rozhodnutí o povolení zvláštního užívání silnic I, II. nebo III. třídy v uvedeném termínu. Mezi účastníky je tak nesporné, že oznámení žalobci stanovuje termín konání shromáždění ve formě pochodu po zmíněných komunikacích ve stejný den, tj. 27. 4. 2024, kdy se má konat sportovní akce, resp. její část se má realizovat ve stejný den, tj. 27. 4. 2024, kdy podle uvedené žádosti pořadatele uvedené sportovní akce má proběhnout rychlostní zkouška ve stejném termínu, ve stejném čase a na identickém místě, kde se má konat zmíněné shromáždění ve formě pochodu osob za účelem vymezeným ve zmíněném oznámení.
30. Žalovaný tak vycházel z možné kolize uvedeného shromáždění a sportovní akce, kdy uvedené shromáždění ve formě průvodu by se mělo konat opakovaně po celou dobu konání rychlostní zkoušky, přičemž podle uvedeného oznámení toto shromáždění se má konat formou pochodu v době od 9:30 do 18:00 hod. po uvedených komunikacích, kde současně má proběhnout dle uvedené žádosti pořadatele a v souladu s výše uvedeným usnesením Rady obce Červená Voda ze dne 19. 2. 2024 rychlostní zkouška uvedené sportovní akce.
31. Jak již soud výše citoval ustanovení § 3 a § 65 odst. 1 s.ř.s., předmětem ochrany ve správním soudnictví jsou veřejná subjektivní práva fyzických, právnických osob, přičemž předpokladem pro poskytnutí této ochrany je zejména krácení těchto práv mimo jiné i rozhodnutím správních orgánů.

32. V dané věci se jedná nepochybně o shromažďovací právo, které představuje jeden z nejdůležitějších základů demokratické společnosti, přičemž výkon tohoto politického práva primárně slouží občanům k využívání svobody projevu a dalších ústavních práv a svobod, k výměně informací a názorů a účasti na řešení a jiných společných záležitostech, vyjádření postojů (článek 19 Listiny základních práv a svobod a § 1 odst. 2 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2014, č. j. 6 As 126/2013-30).
33. Základním důvodem pro poskytnutí soudní ochrany tomuto veřejnému subjektivnímu právu by byla nepochybně nezákonnost rozhodnutí správního orgánu, kterým by oznámení shromáždění bylo zakázáno (§ 10 a násl. cit. zákona), když by soud ve správním soudnictví dospěl k závěru o nutnosti zrušení takového rozhodnutí.
34. V dané věci však nebylo konání daného shromáždění žalovaným rozhodnutím zakázáno, byly jen změněny jeho podmínky zahrnující pouze změnu místa konání tohoto shromáždění, a to v uvedené obci, z důvodu, že doba a místo tohoto konání koliduje s konáním výše uvedené části sportovní akce spočívající v realizaci rychlostní zkoušky v místech, kde by měl proběhnout uvedeného dne výše zmíněný pochod jako shromáždění oznámené žalobcem.
35. Samozřejmě i v případě takového rozhodnutí, kterým dle § 8 odst. 2 byly stanoveny podmínky pro konání akce, může dojít k situaci, kdy nezákonnost takového rozhodnutí může mít za následek, že dojde ke krácení na uvedeném veřejném subjektivním právu.
36. V daném případě je tedy pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí stěžejní otázkou, zda stanovením zmíněných podmínek, zejména tedy změnou místa konání uvedeného shromáždění (pochodu osob za výše uvedeným účelem) došlo ke krácení veřejného subjektivního práva žalobce jako svolavatele shromáždění dle cit. zákona. Podle názoru krajského soudu je pro posouzení této otázky zásadní, zda uvedenou změnou místa konání shromáždění bude či nebude zmařen oznámený účel shromáždění (§ 10 odst. 3 cit. zákona). Jak vyplývá z uvedeného oznámení a z jeho obsahu, jeho účelem je vyjádření nesouhlasu s pořádáním uvedené motoristické akce, když žalobce v oznámení mimo jiné uvedl, že účelem jím svolaného veřejného shromáždění je výměna informací a názorů a účast na řešení veřejných a jiných společných záležitostí, vyjádření postojů a stanovisek, přičemž k tomu musí být přítomna i protistrana, se kterou k takové diskuzi a výměně názorů dojde. Zároveň žalobce uvedl, že volba místa a času konání shromáždění není motivována snahou akci znemožnit, protože pro konání rallye není potřeba žádné omezení provozu. Jak vyplývá i z odůvodnění žalovaného rozhodnutí a žalobce to ani v žalobě nepopřel, žalovaný určil místo konání shromáždění vymezením pozemků v úseku, kde budou v rámci uvedené sportovní akce, respektive této uvedené rychlostní zkoušky, jen přejíždět závodní vozy mezi jednotlivými rychlostními zkouškami. Konkrétně k tomu žalovaný uvedl následující:

„V návaznosti na výše uvedené Obecní úřad rozhodl o změně místa konání shromáždění, které přesunul na pozemky parc. č. 2531/15, 22/11, 2531/17 a 2531/18 v k. ú. Červená Voda, které jsou ve výlučném vlastnictví Obce Červená Voda. Jedná se o pozemky, na kterých jsou chodníky pro chodce podél silnice III. třídy ve směru na X, po které vede jedna z tras sportovní akce těsně po ukončení rychlostních zkoušek RZ 4,8. Závodní automobily se zde budou zařazovat do běžného provozu, musí dodržovat předepsanou rychlost 50 km/h, dokonce přejíždět železniční přejezd, kde

musí výrazně zpomalit nebo, pokud to bude vyžadovat dopravní situace, i zcela zastavit. To znamená, že závodní automobily v této lokalitě budou projíždět velmi pomalu, a tak mnohem lépe mohou zaregistrovat účastníky shromáždění, než by tomu bylo v úseku původně Svolavatelem oznámených rychlostních zkoušek RZ 3,7. Výše popsané pozemky budou přístupné i během silničních uzávěr. Při dodržení pravidel dle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, bude pohyb na těchto pozemcích výrazně bezpečnější než v blízkosti trasy rychlostních zkoušek. Vzhledem k tomu, že se jedná o místo, kde budou končit rychlostní zkoušky a uvedené pozemky jsou volně přístupné, očekává se zde rovněž i větší počet sportovních diváků. S ohledem na uvedené skutečnosti vyhodnotil Obecní úřad nově navržené místo pro konání shromáždění jako nejvhodnější, kdy je toho názoru, že na tomto místě bude maximálním způsobem naplněn účel shromáždění, tedy působit na všechny účastníky sportovní akce, ať už jimi jsou automobilový závodníci, pořadatelé či sportovní diváci či další přítomná veřejnost. Navíc bude i nadále možné zachovat původně Svolavatelem avizovaný charakter shromáždění, tj. shromáždění bude možné realizovat formou průvodu, což by na Obecním úřadem zvažovaných pozemcích sousedících s trasou rychlostních zkoušek RZ 3,7 nebylo možné.“

37. Proti tomuto zdůvodnění pro nové určení místa konání shromáždění žalobce v podstatě nevznesl námitku, kterou by zpochybnil argumentaci žalovaného týkající se naplnění účelu shromáždění uvedeného v oznámení žalobce o konání shromáždění, přičemž neuvedl relevantní argumentaci, která by zpochybnila výše citované závěry žalovaného o naplnění oznámeného účelu shromáždění. Tyto závěry žalovaného jsou logické, nejsou nepřezkoumatelné a podle názoru krajského soudu nesvědčí o tom, že by změnou místa konání shromáždění stanovením podmínek v žalovaném rozhodnutí byl zmařen oznámený účel shromáždění. Za účelem potvrzení logických úvah žalovaného o naplnění oznámeného účelu shromáždění, soud dodává, že pokud hodlá žalobce přesvědčovat dle oznámeného účelu shromáždění „protistranu“, tj. zřejmě příznivců uvedené sportovní akce, příznivců rally, tak nepochybně se mu to může více podařit v tomto novém místě konání shromáždění, než v místě, kde bude probíhat uvedená rychlostní zkouška, protože samozřejmě příznivci a fandové rallye budou logicky nepochybně více než argumentaci žalobce a účastníků jeho shromáždění vnímat vnímat závodní vozidla projíždějící závodní rychlostí v místě konání akce než v místě, kde budou vozidla projíždět pouze mezi rychlostními zkouškami. V tomto případě se jedná pouze o úvahu soudu, která však je podpořená základní logikou o tom, že fanoušek rallye nepochybně upřednostní sledování sportovní akce před aktivitami účastníků uvedeného shromáždění. Ostatně žalobce ani neuvedl argument, jak hodlá zaujmout příznivce této sportovní akce takovým způsobem, že by tito ji přestali sledovat a věnovali svou pozornost aktivitám žalobce a účastníků shromáždění. Krajský soud tak dospěl k závěru, že se ztotožnil výše citovaným závěrem žalovaného, přičemž z něj vyplývá, že uvedené shromáždění lze bez nepřiměřených obtíží konat jinde aniž by tím byl zmařen oznámený účel shromáždění. Dokonce v tomto případě, tj. že bez nepřiměřených obtíží lze konat shromáždění na novém místě dle stanovených podmínek obsažených v rozhodnutí vydaných podle ust. § 8 odst. 2 cit. zákona, tak v takovém případě by mohl správní orgán i vydat zákaz shromáždění podle ust. § 10 a násl. cit. zákona. Takový závěr vyplývá i z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2000, č. j. 30 Ca 246/200-12, podle něhož zákaz oznámeného shromáždění (pouličního průvodu), které by vyvolalo takové omezení dopravy na dopravně nejdůležitější a frekventované trase

města, jenž by mělo za následek tři hodiny trvající zamezení přístupu obyvatelstva k velkým nákupním střediskům motorovými vozidly v době obvyklých nákupů a omezení průjezdu vozidel k úrazové nemocnici, je oprávněný lze-li bez přiměřených obtíží konat shromáždění jinde, aniž by se tím zmařil oznámený účel shromáždění (§ 10 odst. 3 zákona č. 84/1990 Sb.), přičemž Ústavní soud odmítl ústavní stížnost proti tomuto rozsudku usnesením ze dne 19. 10. 2000, sp. zn. IV. ÚS 470/2000. Tím spíše v dané věci, kdy bylo pouze změněno místo konání uvedeného shromáždění a nebyl vydán jeho zákaz, tak jestliže nedošlo touto pouhou změnou místa jeho konání ke zmaření oznámeného účelu shromáždění, tak nemohl být žalobce krácen na svém veřejném subjektivním právu, když realizace tohoto práva mu nebyla žalovaným rozhodnutím upřena, ba dokonce může toto právo ještě více efektivněji realizovat (např. dokonce může i kontaktovat i samotné závodní jezdce vhodnou formou, kteří v tomto nově určeném místě konání shromáždění nebudou závodit, ale budou se pohybovat běžnou rychlostí a nic jím nebrání, aby svá vozidla sami zastavili a žalobce se svými příznivci je mohl přesvědčovat o důvodnosti svého nesouhlasu s pořádáním motoristické akce).

38. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že žalobce nebyl a ani nemohl být krácen na svém veřejném subjektivním právu žalovaným rozhodnutím, když navíc žalobce ani v žalobě nevyvrátil výše uvedené závěry žalovaného týkající se naplnění účelu konání shromáždění v novém určeném místě. Rozsáhlé námitky žalobce nemohou mít na výše uvedené závěry soudu vliv, když jednak nevyvracejí argumentaci žalovaného, že uvedenou změnou místa konání shromáždění nedojde ke zmaření oznámeného účelu shromáždění a dále i proto, že tyto námitky nejsou důvodné, jak soud dále uvede.
39. Krajský soud předně neshledal nezákonnost ve stanovení uvedených podmínek pro konání oznámeného shromáždění, které spočívá ve změně místa jeho konání, když nejen, že žalobce touto změnou nebyl krácen na svém veřejném subjektivním právu, jak soud výše uvedl, dokonce touto změnou nejen že nedošlo ke zmaření jeho účelu, ale tento účel může být ještě lépe a efektivněji v souladu s ním naplněn, jak soud výše uvedl. Tímto důvodem stanovení nového místa konání oznámeného shromáždění je kolize shromáždění a sportovní akce, kdy v místě, kde shromáždění podle oznámení by se mělo realizovat formou pochodu osob v době, kdy v místě konání tohoto pochodu má probíhat sportovní akce a to rychlostní zkouška v rámci akce II. Rallye Králíky 26. -27. 4. 2024, přičemž pořadatel této akce podal již 14. 2. 2024 Obecnímu úřadu žádost týkající se vyslovení souhlasu se stanovením přechodné úpravy provozu a usnesením Rady obce Červená Voda byl vydán již souhlas s vydáním rozhodnutí o povolení zvláštního užívání komunikace na níž bude tato rychlostní zkouška v rámci uvedené sportovní akce probíhat. Žalobce v žalobě opakovaně poukazuje na to, že ještě nebylo vydáno opatření obecné povahy, které by bránilo obvyklému užívání komunikací a že obecní úřad není oprávněn předjímat pozdější vydání takového opatření. Neexistence tohoto opatření obecné povahy však podle názoru krajského soudu ještě samo o sobě bez dalšího nebrání tomu, aby správní orgán již v předstihu reagoval na předmětnou žádost žalobce a z důvodu již pouhého předpokladu konání této sportovní akce z důvodu zajištění bezpečnosti stanovil podmínku konání zmíněného shromáždění v souladu s platnou právní úpravou tak, že změní místo konání oznámeného shromáždění, navíc, jak soud již výše uvedl, respektoval při tom zachování veřejného subjektivního práva týkajícího se pořádání uvedeného shromáždění a dokonce touto změnou zajistil efektivnější podmínky pro realizaci tohoto práva.

40. Žalobce v žalobě uvádí košatou argumentaci zahrnující různé spekulativní úvahy účelového charakteru o možnostech konání uvedené sportovní akce, například počítá s tím, že se tato akce nebude vůbec konat, že se bude konat bez vydání opatření obecné povahy za platnosti pravidel silničního provozu, či že se bude konat při platnosti takového opatření obecné povahy, které „*uspokojivě vypořádá konflikt mezi právem na svobodu pohybu a právem na ochranu života, zdraví a majetku, a pořádání akce, která svým charakterem vyžaduje omezení či úplné uzavření veřejné komunikaci XB a XA.*“ Krajský soud není povinen vypořádávat podrobně takové zavádějící spekulativní úvahy žalobce, postačí pouze konstatovat, že stanovení podmínek pro konání uvedeného shromáždění mohlo být realizováno již za pouhého předpokladu konání uvedené sportovní akce v souvislosti s plánovanou rychlostní zkouškou v uvedeném úseku, kde se shromáždění mělo původně konat. Z platné právní úpravy nelze vyvodit závěr, že by napřed muselo dojít k vydání opatření obecné povahy upravující užívání komunikací za účelem umožnění uspořádání uvedené rychlostní zkoušky a celé sportovní akce, ostatně i v případě žalobce oznámeného shromáždění je třeba vycházet z pouhého předpokladu konání tohoto shromáždění, které souvisí s uvedenou sportovní akcí, takže pokud nedojde ke konání sportovní akce výše zmíněné, tak je zřejmé i laikovi musí být jasné, že nedojde ani ke konání oznámeného shromáždění, protože by nemohl být naplněn jeho účel. Ostatně i sám žalobce neuvádí, že skutečně toto proběhne, když sám vychází z předpokladu počtu 40 účastníků a žalobce jako pořadatel. Žalované rozhodnutí vychází rovněž z předpokladu, že dojde ke konání rychlostní zkoušky v rámci uvedené sportovní akce na uvedených komunikacích, je samozřejmé, že rychlostní zkoušky v rámci rallye se konají na uzavřených veřejných komunikacích, přičemž není třeba k tomu uvádět nějaké složité rozборы a úvahy o nutnosti zvláštní úpravy provozu na těchto komunikacích. To snad musí být jasné i žalobci, že i z názvu označení sportovní akce a uvedené zkoušky jako rychlostní vyplývá, že tato akce nemůže proběhnout jen tak, že závodníci budou dodržovat pravidla silničního provozu. Ostatně sám žalobce hodlal demonstrovat za vyjádření nesouhlasu s pořádáním motoristické akce bez omezení rychlosti v obci, tedy je si bez pochyby vědom toho, že k tomu, aby mohla být tato sportovní akce realizována, musí být vydána příslušná rozhodnutí týkající se zvláštního užívání silnic a opatření obecné povahy o stanovení přechodné úpravy provozu ve smyslu § 77 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění. Ostatně žalobce již v minulosti podal proti takovému opatření obecné povahy žalobu, přičemž toto opatření obecné povahy bylo vydáno v souvislosti s pořádáním stejné automobilové soutěže nazvané I. Rallye Králíky v přechozím roce a krajský soud tuto žalobu projednával v řízení vedeném pod sp. zn. 52 A 35/2023. Pokud takové rozhodnutí o opatření obecné povahy nebude vydáno, tak samozřejmě nemůže dojít ke konání předmětné sportovní akce a tím ale zcela logicky i odpadne důvod a účel uvedeného shromáždění, neboť pokud se tato akce konat nebude, tak pobývá smysl konání takového shromáždění, který uvedl žalobce ve svém vyjádření ze dne 28. 3. 2024 v dané věci, kterým byla výměna informací a názorů a účast na řešení veřejných a jiných společných záležitostí, kdy ovšem k tomu musí být přítomna protistrana a je smysl konat takové shromáždění pouze tam, kde se taková protistrana nachází, a tím je právě místo předpokládané příznivců rallye. Když se tato akce konat nebude, tak krajskému soudu není zřejmé jak by mohl být naplněn uvedený účel shromáždění, když v takovém případě těžko lze předpokládat přítomnost příznivců rallye v uvedeném místě v takovém rozsahu, aby byl naplněn uvedený účel.

41. Krajský soud rovněž neshledává důvodnou námitku o zneužití práva podavatelem či o údajném zneužití práva ze strany samospráv a silničního úřadu v dané věci. Žalobce „podsouvá“ účelově v žalobě pořadateli, že neexistuje riziko, že by opatření obecné povahy nebylo včas vydáno, avšak i kdyby s tímto rizikem nepočítal, tak tato skutečnost nemá vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí. Jestliže ke konání této akce nebude moci dojít z důvodu nevydání příslušných rozhodnutí a zmíněného opatření obecné povahy, tak se prostě konat nebude a nebude se konat i uvedené shromáždění, podstatné je, že vydáním žalovaného rozhodnutí žalobce nebude krácen na veřejném subjektivním právu ani v souvislosti s jeho důvodem pro vydání, jak soud výše uvedl, a tím spíše nemůže být krácen na svém subjektivním právu, když se tato sportovní akce konat nebude. Opětovně je třeba zdůraznit, že přece žalobci nebyl vydán zákaz konat toto shromáždění, ale pouze bylo změněno místo konání shromáždění tak, aby nejen že nebyl zmařen jeho účel, ale dokonce aby tento účel byl ještě lépe naplněn, tedy toto žalované rozhodnutí bylo vydáno i v zájmu ochrany práv žalobce, jak soud výše uvedl. Pokud má žalobce názor jiný, a stále trvá, aby tato akce se konala v místě konání uvedené rychlostní zkoušky v rámci konání zmíněné sportovní akce, tak z žádného právního předpisu nevyplývá, že by měl právo ohrozit bezpečnost provozu upraveném příslušnými rozhodnutími a opatřeními obecné povahy a demonstrovat a uplatňovat svá práva pochodem jím plánovaných 40ti účastníků po komunikacích, po níž se budou pohybovat závodní vozy závodní rychlostí, přičemž by bylo možné se ztotožnit s žalovaným, že oznámené shromáždění vykazuje znaky obstrukčního jednání, neboť „je zcela zřejmé, že účelem předmětného shromáždění je zabránit konání jiné akce, a to zejména obsazení určitého místa, kde se má sportovní akce konat. Pokud je tedy účelem takového shromáždění znemožnit konání akce, nelze takovému obstrukčnímu shromáždění přiznat právní ochranu. Již z povahy sportovní akce je zřejmé, že pokud by se účastníci oznámeného shromáždění zároveň pohybovali na trase rychlostní zkoušek, sportovní akce (specifický automobilový závod, který zpravidla probíhá na běžně užívaných veřejných komunikacích) by se v žádném případě nemohla konat, a to zcela logiky především z bezpečnostních důvodů. ... Obecní úřad tak má za to, že oznámení shromáždění by nemělo být dosaženo toho, aby byla sportovní akce zrušena ještě předtím, než bude příslušnými úřady povolena a řádně, za dodržení veškerých zákonných a bezpečnostních opatření uskutečněna. Takové jednání by evidentně nebylo v souladu s definicí výkonu práva pokojně se shromažďovat ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o právu shromažďovacím, a proto takovému jednání nemůže být přiznána právní ochrana“.
42. Z výše uvedeným závěrem se krajský soud zcela ztotožňuje s doplněním, že opětovně odkazuje na přechodí svou argumentaci o tom, že v daném případě stanovenou změnou nedošlo ke krácení veřejného subjektivního práva žalobce, ale dokonce k možnosti jeho efektivního uplatnění. Pokud žalobce napadá stranu „samosprávy a silničního úřadu“, tak jeho tvrzení spočívající zejména v legitimním očekávání uživatelů veřejných komunikací, že se „dostanou ke svým nemovitostem a že budou šetřena jejich práva“ v souvislosti s konáním uvedené sportovní akce, zahrnuje námitky, které směřují proti rozhodnutím a opatření obecné povahy, které se týkají úpravy provozu na veřejných komunikacích a v tomto soudním řízení taková rozhodnutí přezkoumávat nemůže, když jednak ještě nebyla vydána, a navíc předmětem žalovaného rozhodnutí řešení této otázky nebylo. Pokud žalobce namítá, že žalovaný měl časový prostor vyčkat s vydáním žalovaného rozhodnutí do doby, než se vyjasní, zda je opatření obecné povahy vydáno a jaký má obsah, tak tato námitka nemá

žádnou právní relevanci, z platné právní úpravy nevyplývá, že by byl povinen žalovaný na to „čekat“, v této věci vycházel z předpokladů konání této akce na základě, již výše uvedených skutečností, a to nejen ve vztahu ke konání uvedené sportovní akce, ale i ve vztahu ke konání uvedeného shromáždění. Ani sám žalobce nemůže garantovat, že toto shromáždění bude skutečně realizováno, a to ani v případě, že konání uvedené sportovní akce bude umožněno na základě příslušných rozhodnutí a opatření obecné povahy v souvislosti s úpravou provozu na pozemních komunikacích. V této souvislosti je rovněž nedůvodná námitka o údajném přisvojení pravomocí jiného úřadu, v souvislosti s žalobcem tvrzeným nesprávným postupem samosprávy (zastupitelstvo města X) či Rady obce Červená Voda, týkající se konání této sportovní akce. V tomto soudním řízení není předmětem posouzení zákonnosti postupu zastupitelstva města X a Rady obce Červená Voda, kdy se samospráva pouze vyjadřovala ke konání této akce, avšak nevydávala žádné správní rozhodnutí, kterým by byl upraven provoz na uvedených pozemních komunikacích (rozhodnutí o uzavírce komunikací a o povolení zvláštního užívání silnice, vydání opatření obecné povahy o ustanovení přechodné úpravy provozu ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu), žalované rozhodnutí nic takového neuvádí, tedy nevychází z toho, že by taková rozhodnutí byla vydána. Samospráva se k této otázce má právo vyjádřit, ostatně žalobce sám žalobce v žalobě nezpochybňuje skutečnost, že v některých otázkách je nezbytné, aby se k věci vyjádřila samospráva. Takovou otázkou je nepochybně i konání uvedené sportovní akce a s ním spojené úpravy provozu na pozemních komunikacích. Dané rozhodnutí není založeno na nezákonném postupu jiných orgánů, ale je založeno pouze na předpokladu, že tato rozhodnutí budou vydána a sportovní akce se konat bude. Pokud se konat nebude, tak samozřejmě se nebude konat zcela logicky i uvedená akce ve formě oznámeného shromáždění a žalobce krácen na svých právech ani v takovém případě nebude, když být v tomto případě ani nemůže a není krácen na svém veřejném subjektivním právu ani žalovaným rozhodnutím, tj. kdy mu bylo stanoveno jiné místo konání shromáždění a byl naplněn jeho účel, jak soud již výše uvedl.

43. Nedůvodná je i námitka týkající se zákonného předpokladu pro vydání žalovaného rozhodnutí a jeho nepřiměřenosti, jak soud již výše uvedl, nemusí být naplněn předpoklad o konání uvedené sportovní akce v době vydání žalovaného rozhodnutí, účelovými a spekulativními úvahami se krajský soud zabývat není povinen a není povinen vyvracet každou účelovou námitku žalobce, když jak soud již výše uvedl, povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a obsahově ji vyvrátit, když úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 Ads 126/2013-19). Důvod pro vydání žalovaného rozhodnutí a zákonné předpoklady pro jeho vydání byly v daném případě splněny, žalovaný postupoval v souladu s platnou právní úpravou, a pokud žalobce uvádí své úvahy o rozsahu a povahy úpravy založené v žalovaném rozhodnutí jako nepřiměřené, a třeba uvádí jako jednu ze tří možností, které mohou nastat (bod III., „iii“ žaloby, strana 5), kdy opatření obecné povahy by *„uspokojivě vypořádalo konflikt mezi právem na svobodu pohybu a ochranu zdraví s pořádáním akce“*, tak je jeho úvaha zavádějící, když nelze logicky a rozumně předpokládat, že by mohlo dojít vůbec ke konání zmíněné sportovní akce, protože v případě, že by tato akce proběhla tak, jak si ji žalobce v této části žaloby představuje, tj. že by nebylo třeba upravovat zvlášť podmínky provozu na pozemních komunikacích a uzavírat komunikace a bylo by umožněno každému svobodně se pohybovat po komunikaci, kde má

probíhat sportovní akce (k tomu srov. argumentace v bodu III. pod písmenem iii), tak taková úvaha patří do oblasti sci-fi, protože již z povahy a formy sportovní této akce (ralley a rychlostní zkoušky) není možné z hlediska zajištění bezpečnosti závodních jezdců a jiných účastníků, respektive diváků, realizovat tuto sportovní akci bez vydání uvedených rozhodnutí a opatření obecné povahy. Takovým vydáním opatření obecné povahy, tj. jak si to představuje žalobce, tj. že by se tato akce konala bez stanovení přechodné úpravy provozu a bez uzavírky komunikací a bez vydání rozhodnutí o povolení zvláštního užívání silnice, tak by se o žádost na takovou sportovní akci jednat nemohlo, ale mohlo by se jednat například o pouze tzv. spanilou jízdu, které se konají například v rámci srazu veteránů, kdy není třeba upravovat podmínky provozu na pozemních komunikacích výše zmíněným způsobem. Z žádosti pořadatele konání této akce však nevyplývá, že by se o takovou akci jednalo, ostatně to i vyplývá i z označení samotné sportovní akce. Vysvětlovat žalobci tyto rozdíly, tj. například rozdíl mezi spanilou jízdou a rally, při které se závodní vozy pohybují závodní rychlostí, snad není třeba žalobci podrobně vysvětlovat, takové rozdíly pochopí i laik.

44. Krajský soud konečně dospěl k závěru o nedůvodnosti dalších námitek, které se týkají procesního postupu, kdy žalobce namítl nepřípustnost postupu dle ustanovení § 8 odst. 1 cit. zákona a argumentuje absencí zjištění prokázání neexistence dohody dle § 8 odst. 2 věty druhé cit. zákona. Podle názoru krajského soudu byly splněny podmínky pro realizaci působnosti žalovaného správního orgánu podle § 8 odst. 1 a 2 cit. zákona, ze zákona nevyplývá, že by žalovaný mohl stanovit podmínky pro konání jen tehdy, má-li se na stejném místě a ve stejnou dobu jiné shromáždění, zákon uvádí i sportovní, kulturní či jiný společenský podnik veřejně přístupný. Zákon sice předpokládá, že stanovení podmínky pro konání shromáždění je vázáno na neexistenci dohody mezi svolavatelem a osobou pořádající veřejně přístupný podnik o úpravě doby či místa konání, v dané věci vzhledem k postupu a vyjádření žalobce ze dne 28. 3. 2024 je v podstatě neúčelné a formalistické vyžadovat splnění podmínky spočívající v neexistenci takové dohody mezi pořadatelem sportovní akce a žalobcem, protože ten naopak naplánoval konání uvedeného shromáždění na den konání zmíněné sportovní akce, resp. rychlostní zkoušky v místě, kde se má konat za zmíněným účelem, tedy lze stěží předpokládat a krajský soud to považuje v podstatě za vyloučené, že by k takové dohodě mohlo vůbec dojít, protože účel konání shromáždění je nerozlučně spojen s konáním uvedené sportovní akce. Nedůvodná je i námitka o návrhu na alternativní místo konání jako zastřeném zákazu veřejného shromáždění. V něm opětovně žalobce poukazuje na absenci *„jakéhokoli opatření obecné povahy upravujícího provoz na komunikaci“*. S touto námitkou se krajský soud již výše vypořádal, na svou argumentaci proto opětovně soud poukazuje. Navíc opětovně zdůrazňuje skutečnost, že žalovaným rozhodnutím žalobce nebyl krácen na svém veřejném subjektivním právu z výše uvedených důvodů.

45. K nezákonnosti žalovaného rozhodnutí nemohl z tohoto důvodu ani dojít v případě důvodné námitky o údajné systémové podjatosti a vydání napadeného rozhodnutí neoprávněnou osobou. Žalobce ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. brojící proti rozhodnutí správního orgánu může být na svých hmotných právech zkrácen i v důsledku předchozího porušení procesních norem v řízení, které vedlo k vydání sporného rozhodnutí, avšak porušení procesních práv musí dosáhnout takové intenzity, že se musí projevit v nezákonnosti samotného rozhodnutí, jinak by žaloba dle ust. § 65 byla jen

„bezduchým cvičením k dodržování řízení před správním orgánem“. V daném případě jak soud již výše podrobně uvedl, žalobce nebyl krácen na svých hmotných právech, tedy na svém výše zmíněném veřejném subjektivním právu, ba dokonce došlo v důsledku žalovaného rozhodnutí k zajištění vyšší ochrany realizace tohoto práva, navíc nelze přehlédnout, že v důsledku změny místa konání shromáždění došlo k zajištění bezpečnosti nejen ostatních účastníků shromáždění, ale i samotného žalobce, což žalobce ani v žalobě nezpochybnil, tedy že pokud by se pohyboval s ostatními účastníky shromáždění po uvedených komunikacích, kde by projížděly závodní vozy při konání rychlostní zkoušky, tak by mohl i on sám utrpět újmu v důsledku možné nehody a i tím by byl zmařen nepochybně účel shromáždění uvedený v jeho oznámení. V daném případě proto nemohly být dány zákonné předpoklady pro aplikaci závěru o systémové podjatosti, když při její existenci je třeba splnit zákonný předpoklad uvedený v § 14 odst. 1 správního řádu, tedy existence důvodného předpokladu, že osoba bezprostředně podílející na pravomoci správního orgánu má z ohledu na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení, nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, že lze pochybovat o její nepodjatosti. V daném případě navíc bylo žalované rozhodnutí vydáno s přihlédnutím k obsahu a odůvodnění žalovaného rozhodnutí za účelem ochrany práv žalobce a za účelem efektivnějšího naplnění účelu zmíněného shromáždění, takže nelze logicky dospět k závěru o důvodnosti této námitky žalobce. Tu považuje, ostatně jako ostatní námitky v žalobě, krajský soud pouze za účelové.

46. Podle § 14 odst. 2 správního řádu platí, že úřední osoba není vyloučena podle odst. 1 pokud je pochybnost o jejím nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovně právním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo územně samosprávnému celku. To znamená, že samotný fakt, že tajemnice obecního úřadu Červená Voda, která vydala napadené rozhodnutí, je zaměstnankyní obce Červená Voda, neznamená automaticky bez dalšího její podjatost. Navíc, jak vyplývá z vyjádření žalovaného, tajemnice není členem rady obce Červená Voda, obec Červená Voda má zastupitelstvem řádně zvolených pět členů Rady obce, jejíž jména jsou uvedena na obecním webu a jsou přístupná i žalobci. Navíc tajemnice obecního úřadu Červená Voda se v souladu s § 110 odst. 5 zákona č. 1285/2000 Sb., o obcích, v platném znění, může pouze zúčastnit jednání zastupitelstva a rady obce s poradním hlasem. Úvahy žalobce o jejím údajném „enormním zájmu“ na splnění politického zadání, je účelový a svědčí ostatně o důvodnosti závěru soudu o spekulativním a účelovém charakteru celé žaloby a celého postupu žalobce souvisejícím s jeho ohlášeným shromážděním.
47. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
48. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladu řízení a úspěšnému žalovanému se soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

Pardubice 22. dubna 2024

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu